

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.



MARIJIN LIST

ŠTEV. 6.

32. LETNIK

JUNIJA 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: K L E K L J O Ž E F, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

Dari.

Za dom sv. Franciška so darovali v Din. sledeči: Gumilar Franc, iz Francije, 54, Müller Marija, Maribor, 10, Copot Julija, Odranci, 20, Hrebrića Marija, iz G. Bistrice, v Franciji, 100, Raj Štefan, G. Bistrica, 5, N. Odranci, 20, Horvat Terezija, iz Bukovnice, v Franciji, 18, Franko Anton, Mostje, Prezv. Srci Jezušovomi v zahvalo za ozdravljenje 10, Domonkoš Bara, Strehovci, 2, Zadravec Magda, iz Hotize, nabrala v Franciji, 75, darovali so vsaki po 15 Din.: Svetec Marija, Šalovci, Sukić Irma, Šalovci, Kranjec Eufemija, Kustec Štefan, Kustec Katarina, iz Hotize, Plej Kata i Žizek Kata, nabrale na senji, 53.25, Petkovšek Marija, Ljubljana, 10, Farkaš Ana, iz Strehovec, v Franciji, 12, Zidar Milan, Ljubljana, 1.50, Horvat Joško, Mokronog, 10, Marton Treza, D. Bistrica, iz Francije, prosi po sv. Antoni za zdravje, 100, Kolenko Katika, D. Bistrica, iz Francije, v čast Maloj sv. Treziki, 20, Vučko Anton. Sr. Bistrica, v zahvalo za ozdravljenje, 1.50, Za dekleško zavetišče v Soboti, preč. g. Bednarik Rudolf, župnik, Grad, 100 Din. — Oča sirot obilno povrni vsem! — Odbor.

Na podporo M. Lista so darovali v Din.: Travers d. d., Zagreb, 100, N. Ljubljana, prosi molitve za družino, 100, Dryarič Kristina, Bogojina, iz Francije, 14.50, Š. K., Francija, v zahvalo Devici Mariji za zdravje, 30, Tkalec Kata, G. Bistrica, 10, Bohnec Ivan, Chicago, 25, Petek Štefan, Lipa, 3. — Nebeska Mati Marija Vam bodi plačnica! — Urednik.

Cerkveni glasi.

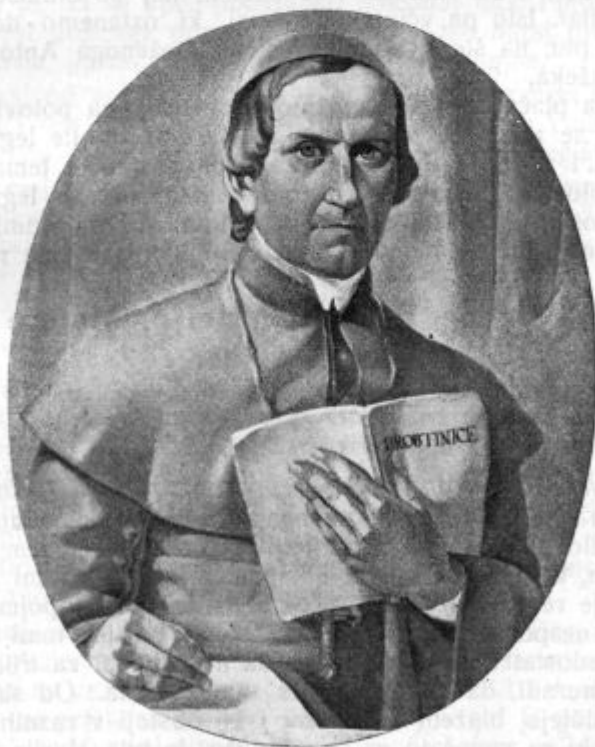
Ferma v Slov. krajini. Od 21. do 28. maja so prevz. g. knezoškof i ap. administrator, podelili svestvo svetoga potrđenja bliži 5000 dušam v lendavskom dekanatu. Prezvišeni nadpastir so bili zadovoljni z delovanjom duhovništva i z verskim živlenjom vernikov, predvsem, ka so deca lepo znala katekizmu i se lepo na njega pripravila.



LETO 32.

8. JUNIJA 1936.

ŠTEV. 6.



Služabnik boži, **ANTON MARTIN SLOMŠEK** lavantinski škof,
napuni naše liste s svojim duhom i je razširi. Mi iz celoga
srca prosimo Boga po sv. Cirili i Metodi, da prideš kak
boži svemik na oltar.

Naj postane Anton Martin Slomšek blaženi.

Na glasi svetosti vmrli lavantinski škof, Anton Martin Slomšek, naj pride na oltar, je žela vsega slovenskoga naroda. Bio je duhovnik po želi Srca Jezušovoga, ki je živo *samo za to, da odiči Boga i duše reši*. I vse, kajkoli je delao, je delao samo v te namen. Zato je lübo tak goreče svoj mili zavrženi slovenski narod, zato se borio za njegove pravice v Cerkvi i državi, zato je bio čisti kak angeo, trezen kak cvetlica, pobožen kak mili mesec, goreči kak sunce.

Junija 21. roma šolska mladina na njegov grob, junija 28. i 29. pa odrašeni. Vsi romajo v eden isti namen, naj dober Bog včini *dve čüdi*, ki sta potrebni, da se pokojni podigne na oltar. Čüde pa Bog dela samo na ponizno prošnjo jakostne duše. Zato nam bodi vsem prva dužnost, ki bomo romali v Maribor, da gojimo v srci veliko pobožnost do Marijinoga i Jezušovoga Srca, da trpimo mirno, živemo poleg svojega stana čisto i pristopimo k sv. spovedi i k sv. obhajili v te namen, naj se Slomšek podigne na oltar. Isto pa včinimo tüdi vsi, ki ostanemo doma. To je jedina pot, na šteroj ednok srečamo blaženoga Antona Martina Slomškega.

Deca plača četrtinsko vožnjo, odraščeni pa polovično. Ta ugodnost se začne že 20. junija. Na farofaj dobite legitimacije po 2 Din. i za 2 Din. drugo potrebno na postaji; z tema dvema dobite polovično vožnjo. Pri odbori v Maribori se legitimacije moro žigosati. — Božemi služabniki, Antoni Martini Slomšeki zročite tüdi naše liste, da do v njegovom dühi pisali i se razširjali.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

13. Razjasnenje stanja Marijinoga po prihodi večne Reči.

Kem bole prehajam v razlaganje Božega delovanja, ki se je pokazalo na Mariji po poprijetji božanske Reči, tem žmetnej nadalüjem, ar čütim, da sem obsipana s temi zakritimi skrivnostmi. Moje reči so nezadostne, da bi izrazile moje pojme, a moj razum je nesposoben. Ali moja duša čüti nazlük tomi pomenkanji i nedostatki takšo sladkost, da ne žalüjem za trüd. I bogavnost me sili, da nadalüjem, ka sam začnola. Od slave, šteroj se radüjejo blaženi v nebesaj i ki obstoji v raznih daraj i miloščaj, ki se nanašajo na telo i dušo, je bila Marija že v tom zemelskom življenji raznovrstno obdarüvana, posebno po porijetji bože Reči. Te milošče je primala od časa do časa. Marija je bila prva od smrtnikov, ki je dobila te milošče. Posebna milošča je bila blaženo jasno gledanje, gde njoj je nadnaravno bilo

prikazano v slikaj. Ar je videnje trpelo samo kratko vreme, so njoj v pameti ostale tak jasne slike, da je bila neprestano razsvetlena ž njihovim delovanjem. Če je bilo videnje gda pretrgano, je črstvo vervalo i nikdar ne zgubila Boga iz oči. Posledica videnj je bila milošča, da je prečista Devica čutila v srci blaženost. Tretja milost, šteroj se je Marija radüvala, je bilo vživanje tiste lübezni, ki v nebesaj nikdar ne prestane. To vživanje je v lübezni najvišjega pravoga dobra. Tü lübiamo Boga z želov. Hrepenemo za Njim, ar ga ne poznamo, kakši je. Vidimo ga v slikaj, v podoboj tak, da naša lübezen nemre biti popuna. Marija je posedüvala lübeze božo sorazmerno na vekšoj stopnji kak drüge milošče, ar je bila njena lübezen itak najviše razvita, čeravno je bila nekelko menša kak lübezen blaženih v nebesaj, prle kak je neposredno vživala v jasnom gledanji Boga.

Tem trem düševnim darom so se pridružili tüdi 4 telovni ali čütni. Jasnost i bistrina vsposabla svete, da morejo opazüvati. Nesposobnost za trpljenje ma posledico, da telo ne podleže škodlivomi i pokvarjenomi delovanji. Namen priličnosti, gibčnosti je, da se upre počasnosti i lastnoj teži. Finost ali neproniklivost premaga odpor drüghih tel. Po teh daraj proslavljena tela so čista, jasna, nerazpadлива, lehka i probojna.

Nekaj od vseh teh darov je posedüvala prečista Devica že za svojega televnoga življenja. Z jasnostjov prima i davle odičeno telo od sebe svetlost, ki njemi odvzema vse nečisto i kmično. Po njoj postane telo prozorno kak krištal. Čeravno so te milosti menje delüvale, itak je na Marijinom lici ostao del toga nebeskoga svetla ali neso ga vsi vidili. Gospod ga je takrekoč prekrio s koprenov. Nekaj toga nebeskoga sijaja je spoznala tüdi Elizabeta, gda je pri prihodi Marije vzkriknola: „Odked meni to, da k meni pride Mati mojega Gospoda?“ Pa tüdi za drüge je Marijino lice bilo svetlejše i jasnejše kak ostala lica. Tüdi celi njeni pojav je bio plemenitejši i odličnejši, kazala se je kak živi krištal. Ne čüdimo se tomi, vej je nosila pod srcom Boga, večno Svetlo. Tüdi lice Mozeša, gda je prišeo z brega, gde je gledao Boga na ednostavnejši način kak Marija, se je tak svetilo, da nieden smrtnik ne mogeo v njega gledati. Če Bog ne bi zmenšao svetlosti, ki ga je Marijino telo naravnost moralo širiti, bi se ona tak svetila, da toga ne bi moglo prenesti niedno človeče oko.

Brezčütnost včini, da v odičenom teli samo Bog more napraviti spremembo. Pri prečistoj Devici je bila ta milost v tom, da je ona ne znala za človeče bolezni, slabosti i moke, ki izhajajo iz nevremenosti sokov. Na drügoj strani je po tom dari mela moč nad vsemi stvori, zato je nieden stvor ne mogeo razžaliti brez njene vole. Čeprav je presveta Devica ne bila podvržena bolečinam, itak jih je prevzela, da nasledüje svoga božanskoga Sina i postane deležna našega odrešenja. Zato je štela trpeti i trpela je več kak vsi mučeniki tak, da s človečim razu-

mom ne mogoče zapopadniti njenih bolečin. Marija je bila brez vsakšega greha, zato njene bolečine neso mogle biti posledica greha. Ona je trpela brez bridkosti, ki je posledica greha. Nadnaravno krepčana je blažena Devica mogla pretrpeti i ono, ka naravnomi človeki ne bi bilo mogoče.

Probojnost ali finost je dar, ki odičeno telo oslobaja od zaprek, ki ga zavirajo v njegovej razsežnosti i kretanji, da ide skoz drugo telo ali da pride na njegovo mesto. Tak je preobraženo telo Kristušovo šlo skoz zid i zaprete dveri, gde so se zbrali apoštoli. Toga dara se je Marija nekelkokrat poslužila, gda se je pojavila v daljavi za svoga zemelskoga življenja, kak bomo sledkar vidili.

Dar lehkosti ali okretnosti, gibčnosti pomaga odičenomi teli, da ga zemelska teža ne ovira pri prelaganji z ednoga mesta na drugo. Po toj milosti Marija ne čutila teže tela, ki nas sprevaža, lejko je stopala naprej kak z duhovnim telom. Posebno je ne čutila poteškoče i teže, gda je bila v blagoslovljenom stanji, čeprav je iz lübezni prevzela na sebe trpljenje raznih poteškoč.

Zakaj lübirn svojo Cerkev?

Oltar i daritev.

V hrami božem čüdivito mi je,
ne mogeo toga bi izreči,
v sreči srce živo bije,
mi suze začnejo teči.

Usoden je bio stopaj, da je Luther zavrgeo sveti red, ar je s tem zavrgeo tüdi oltar i daritev.

Daritev je človeki potrebna, i zato protestant nikdar ne bo v svojoj cerkvi tak srečen i se ne bo mogeo počütiti tak domačega kak katoličan: nega tistoga, ka je glavno, nega daritve.

Če je daritev potreba človečega srca, te mora biti tak stara, kak je stari človeči rod. Greh je rodio smrt. pa tüdi daritev pomirenja. Kda je človek jočič zapüsto zemelski paradižom, je ostalo v njegovej žalostnoj düši hrepenenje po Bogi. Iz toga nrepenenja po prejšnjoj domovini se je rodio kes, i posküšanje, da se po daritvi pa zdrüži z Bogom. Že Kajna i Abel sta darüvala, darüvali so tüdi očacije, darüvalo je izvoljeno lüdstvo vse do Kristüša. Če je že v sivoj davnini pravo eden poganski modrijan, da nikdar ne bilo naroda brez bogov i svetišč, brez vere i oltarov, se istinitost toga izreka potrjuje tüdi dendenešnji. Istina, poganski narodje so pokvarili daritev, oblatili jo z vmori i grozotami, ali nieden jo je ne zavsem zgübo, vsi so darüvali i darüjejo tüdi šče zdaj.

A zakaj? —

Zato, ar je Bog položo v človeče srce nagon, potrebo, da darüje.

Istina, Sin boži je odküpo svet s svojov smrtjov na križi,

„pri njem je obilno odküpljenje“ (Ps. 129, 7), ali daritev je potrebna šče tüdi zdaj i potrebna bo, dokeč bodo bila grešna srca. Mora se ščista naravno do konca sveta spunjavati prorokova reč: „Od sunčnoga vzhoda do zahoda je veliko moje ime med narodi, i na vsakom kraji se bo mojemu imeni prikazüvala i darüvala — čista daritev“ (Malah, 1, 10, 11).

Toj potrebi grešnoga človečega srca je Gospod odgovoro na najlubeznivejši način s tem, da je pri zadnoj večerji darüvao samoga sebe pod podobama krüha i vina svojemi nebeskomi Oči i zapovedao apoštolom i njihovim naslednikom, dühovnikom, da vsikdar darüjejo isto daritev; „To delajte na moje spominanje“ (Luk. 22, 19).

Tak je daritev na naših oltaraj tak stara, kak je staro samo krščanstvo i darüvala se bo do konca sveta. Že apoštol se je hvalo: „Mi mamo daritev, od štere ne smejo jesti, ki služijo šatori“ (Hebr. 13, 10). A ka so darüvali prvi kristjani na tom oltari? Isti apoštol nam to pobliže raztumači: „Nemrete piti keliha Gospodovoga i keliha hüdičovoga“ (Kor. 10, 20, 21). A te kelih, ka je drügo, kak kelih Kristušove krvi i te krüh ka je drügo, kak telo Gospodovo? „Kelih posvećenja, ki ga posvećujemo, ali je ne vdeležba pri krvi Kristušovoj?“ „Krüh, ki ga lomimo, ali je ne vdeležba pri teli Kristušovom?“ (1 Kor. 10, 16). Apoštol tü izrečno guči od nekrvave daritve novoga zakona, a to pravijo tüdi Djanja apoštolov, kda pripovedavlejo, da so poglavarje Antiohijske cerkve „slüžili Gospodi“ (Apd. 3, 2). Kama so prišli poslanci vere, so zbirali prve vernike okoli oltara i sredi noči prinašali Gospodi „čisti dar, sveti dar, brezmadežni dar, sveti krüh večnoga življenja i kelih večnoga zveličanja“ (Kanon meše).

*

Tüdi najdrznejši protivniki katoličanske Cerkve ne vüpajo zanikati starost mešne daritve. Dr. Grabe, eden od najodličnejših boritelov protestantske cerkve na Angleškom, priznava ščista preverjeni, „da je zvün vsake dvojbe, da so vsi sveti očevje, šterih spise mamo šče dnes, i to oni, ki so živeli za apoštolov, kak tüdi tisti, ki so živeli neposredno za njimi, meli presveto oltarsko Svestvo za daritev novoga zakona (Deharbe III. 171).

Luther je tak ščista dobro znao, da z odpravov daritve pride v protislovje z navukom svetih očevov i cele krščanske Cerkve. Premišlavajoči od toga se pita (Isti): „Ali si ti najmodrejši? Ali so tej ednoglasni svedoki v zmoti? Ali so bila telika stoletja v neznanji?“ — „Znajte“, odgovarja on na to, „da se jaz za vse to ne brigam.“

*

Usodna, nesrečna novotarija! Daritev je gvišno potreba človečega srca: Bog je za njo položio nagon v naše düše i zato protestant nikdar ne najde zadovolnosti v svojoj cerkvi. Njegova občina nema več oltara, neme božega doma, — nego samo nekšo dvorano za molitev i spevanje.

Kak dijak sam šo ednok v ednom pomorjanskom varoši, ki je ščista protestanski, k predgi. Bila je prekrasna cerkev iz časa pred reformacijov. Zozidali so jo se zna katoličani, kak i vnoge druge protestanske cerkve i katedrale. Gospod župnik je gučao, naravno, od blagodarov reformacije, ali naskori se je začno tožiti, kak se čisti evangelij malo poštuje i zanemarja njihova boža služba. Njegova tožba je bila razumljiva, ar, kak se spominam, sam prešto samo 18 več ali menje pobožnih poslušalcev, a med temi sta bila dva katoličana. O, ti „blagodari“ reformacije!

Ne je pravično, da bi po tom ednomi slučaju sodili privlačnost tiste cerkve, ki nema daritve. Pobožni protestantje ne zmorejo zadosta reči, da se potožijo od razpadanje svoje cerkve i zanemarjenosti svojih hramov. Zračunali so, da v raznih londonskih predmestaj od 124 jezero prebivalcov se ne vdeleži v nedelo dopoldne bože službe niti 6 jezerov duš, a od 76 jezero prebivalcov samo 4 jezero, od 63 jezero pride v cerkev samo 3 jezero. (Peš, Sociale Befähigung d. k. Kirche). Po poročili „Auslanda“ v Berlini pride v cerkev samo vsakša 17. oseba; po Rothen-i od stotin protestanskih moških jih pride samo 3—5 v cerkev (Hettinger, Apologie); a po Zahn-i pride od moškov v cerkev samo eden od sto, a na velike svetke 2 od sto. — Kakši občutek mi je napunjavao dušo edno nedelo, ki sem jo preživo svoj čas v ednom reformiranom švicarskom kantoni. Slovesno so zvali zvonovje bližnje župne cerkve k božoj službi, a na celoj širokoj cesti, kak deleč mi je oko segalo, sem ne ovaro niednoga svetešnje oblečenoga človeka, od šteroga bi si mogeo misliti, ka ide v cerkev. Moj tovariš pri stoli, eden protestanski župnik, mi je ravnotak povedao, kak malo je bilo vernikov.

Ali, če cerkve, šterim so odvezli ves okras i oltare, nemrejo več privabiti vernikov; če nemarnost vernikov za božo službo je ne bila pri katoličanih nikdar tak velika, kak se to vidi pri protestanskih konfesijah — pravi protestant Bähr (cf Isti) — te se pita, ka je vzrok tomi pojavi? Te vzrok se nahaja v žalostnom dejstvu, da je Luther odpravo daritev na naših oltaraj, ja, morao jo je odpraviti, kda je zavrgeo od Kristuša postavleno duhovništvo. — Brez duhovništva, brez oltara, brez daritve — globoka je, pekoča je rana, na šteroj je betežna, žmetno betežna reformirana cerkev. „Priznati morate“, piše nekši protestanski župnik svojoj deci, „da je rimska cerkev v tom deleč pred nami protestanti.“ Mi se včimo samo pri predgi. Če nega predge, služba boža nam malo da, pa tak pridemo v sküšnjavo, da od nje izostanjujemo. Ar — pravijo mnogi — nas bole povzdigne dobro prečteta predga, kak župnikova predga. Zato so naše cerkve prazne“ (Warum ich die r. Kirche lieb hatte). Vedno trbej v novinaj naznaniti, da bo določeno nedelo predgao profesor N., a za tjeden po tistom pa g. dr. M. To lejko vpliva nekaj časa i pripela radovedne, nego cerkev se ne

napuni, pa široke plasti ljudstva idejo ravnodušno mimo „čistoga evangelija“ i vseh verskih pitanj. Lejko spevlejo stokrat i po najlepšoj melodiji: „Trden grad je naš Bog“ i „Mi smo v pravom krščanstvi“, — srce se li nikdar ne bo čutilo zadovoljno. Nekaj fali, nega tistoga, ka je glavno: nega službe bože v pravom pomeni, nega srca i središča vere, nega zarišča i vretine vsega nadnaravnoga i svetoga življenja v cerkvi: nega sve-te meše! —

*

Ta daritev je najlepši biser katoličanske Cerkve, največše bogastvo katoličanov i vretina vsega verskoga življenja. Ona nam puni cerkve, blagoslavla družine, razveseljava žive, krepi pokojne. Vsakše katoličansko dete, štero je navčeno, zna, da je sveta mešna daritev nekrvava obnovitev krvave daritve na križi, da je ona že stoletja nadalüvanje daritve na križi. Obe daritvi mata ednako, neskončno vrednost; ar, kak se je nekoč Sin boži krvavo darüvao na križi, tak se darüje vsaki den nekrvavo i skrivnostno na naših oltaraj. — Kakše bogstvo, kakša je moč v toj daritvi! Iz oltara tečejo potoki svete daritvene krvi do najoddaljenejših kuč, pridejo i v najsiromaškejšo dušo; blagoslavlajoč šümijo vse do bregov večnosti i dele v tiho, drago kralstvo neodküpljenih duš. Ka nam katoličanom napravi hram boži za tak dragoga, je oltar, a ka nas vsikdar privabi v cerkev, je daritev. Tü najde srce popolno, sveto zadovolnost.

*

Kak lepa je katoličanska boža služba! Naši zvonovje ne zovejo zaman. Po cestaj i peški potaj, po bregi i doli se pašči staro i mlado v hram boži. Tü kleči vučiteo poleg vučenika, vučenjak poleg prostoga meščana, uradnik poleg delavca. Vsi čütijo veliki zakon težnosti, privlačnosti svojih duš k Bogi i toj želi ščejo zadoleti. S predgance seja Gospod po svojem duhovniki seme istine, a z oltara milost v človeča srca. Kak čüdivito lepo je to ljudstvo, kda moli! Nastane slovesna tišina. Pride sveti trenotek spremenjenja. Milostno pride Sin boži na oltar. — Veličanstveno se glasi glas zvona prek bregov i dolov, vsako koleno poklekne, vsaka glava se pripogne.

V hrami božem čüdivito mi je,
ne mogeo toga bi izreči,
v sreči srce živo bije,
mi suze začnejo teči.

Tü klečim pred Tebov, večni Bog, jaz, tvoje siromaško dete. Ja, siromaški, pa itak bogat, ar se na oltari, nasredi tvojega svetoga ljudstva, nahaja najbolši i največši dar, tvoj božanski Sin. — Njega darüjem Tebi.

Tebi se moram klanjati, moj Bog, to je moja prva dužnost. Kak morem to včiniti, kakše poštüvanje je zadosta veliko? — Če bi vküp sklao vse cedre libanonske, pravi prorok (Iz 40, 16) i na toj grmadi darüvao za žgavni dar vse živali,

ki živijo v neizmernih šumaj, ah, ne bi bilo zadosta. Ali zdaj, Gospod, zdaj Ti darujem več i bolje, darujem Ti Tvojega jedinorojenoga Sina, pa slabo hvalo mojih vüst i vdanost mojega srca zdržujem ž Njegovov hvalov i ž njegovov vdanostjov i tak naj bode Tebi, Oča, po Jezusi Kristuši i „ž njim i v njem vsa čast i slava“ (Kanon meše).

Moram se Ti tudi zahvaliti. Od oltara nas zove duhovnik: „Zahvalimo se Gospodi, našemi Bogi!“ (Praefatio). Spodobi se i pravično je (Praefatio), da se zahvalimo za dobrote preminóčega tjedna, da se zahvalimo za dobrote prirode i milosti, za zemelsko trpljenje i nebesko vüpanje. Ali „ka dam Gospodi za vse, ka mi je dao? — Vzeo bom kelih zveličanja“ (tak pravi duhovnik pri sv. obhajili) i sveta daritvena krv, ki je bila nekoč prelijana na križi, naj bode brezkočna zahvala Tvojega deteta. Vnogo si mi dao, Gospod, neizrečno vnogo, ali nemreš tožiti nad menov: darujem Ti Sina božega — neskončnost — za dar. —

Če ščeš, Gospod, pomirenje za grehe moje i Tvojega ljudstva — naj Ti bo. Veliki je naš dug, ali neskončno veliko je plačilo. Lüdje so grešili, a Bog je, ki na oltari te greh poravnava.

Molo bom, večni Oča, iz globine svojega srca v Tvojih svetih hramaj. Molo bom za sebe i za moje, za prijatele i neprijatele, za poglavare i za domovino, molo bom za pobožno življenje i blaženo smrt. Ar pa je moja molitev tak slaba i siromaška, jo sprijema z mojih jeclajočih vüst Zveličiteo, ki se daruje na oltari, jo osvetljuje, podühovla i jo v sijaji božanstva nese z „neizreklivim vzdihom“ (Rim 8, 16) pred prestol milosti kak neskončno molbo.

I tak ne stojim pred Tebom s praznimi rokami, ja, siromaški sem, pa itak tak bogat! Potreboča mojega srca, da Ti daruje, je obilno spunjena i najplemenitejši i najsvetejši nagoni moje duše so pomirjeni. — Oltar i njegova zvišena daritev sta prebúdila najnežnejše žilice mojega srca, a moja duša se je zdignola visiko nad vdarjanje valov vsakdanešnjega življenja v bližino božo.

*

Z oltarom i daritjov se je začelo tudi „prebivanje Boga med lüdmi“ (Skriv. raz. 21, 3), njegova čudovita navzočnost v Oltarskom svestvi. Luther je vzeo svojim največšo svetinjo, vgašno je večni posvet, a s tem opúštošio cerkve. I same novine „Evangelische Kirchenzeitung“, pravijo, da je pravi i neozdravljivi vzrok, zakaj lüdje v protestantizmi odpadajo od cerkve te, da v njihovih cerkvaj nega svestvene navzočnosti Gospodove (cf. Hettinger, Apologija). „Človek, ki je ne duševno ščista pokvarjeni, se šče i mora klanjati“, pravi protestant Hengstenberg. Ali jaj! Pri njih nega več tabernaklov, pred šterimi bi mogli pokleknoti. Gospod ne prebivle več pri njih, ar so zavrgli njegovo duhovništvo. Zato je tudi protestantska cerkev celi teden zapre-

ta. Pobožna duša nema nikaj v njoj iskati, niti se nema komi klanjati. —

Dragoceno nam je tu zaistino neovrgljivo svedočanstvo profesorja C. Hilty-a: „V kom je katoličanstvo deleč naprej i ka njemu davle jakost, to so njegove lepše i vsikdar odprete cerkve, v štere lejko vsaki hip po dnevi, kda čuti potrebo, ne da bi vsaki vido, pribeži od vsakdenešnjih nevol stiskana duša, da ostane par hipov v skrivnostnoj tišini i čütečoj bližini Večnoga, da se potolaži i pa zdigne, če je njeno boljše življenje razdejano, raztrgano, ali če je v dvojnosti, dokeč pa mi protestantje mammo v takšoj priliki samo dvoje na izbor: da idemo v log i med njive ali med lüdi, ki nam dostakrat dajo jako slabo tolažbo“ (Glück II. 41).

Kak pa je nasprotno katoličanska cerkev mila i draga! Tu prebivle Bog v tabernakli pod podobov krüha, a pred njim sveti večni posvet! „Tu se spüšča nebo k zemli, tu se zdigavle zemla k nebi, čas i večnost se tu dotikata neizreklivo blizi vküper... Tu se je Gospod skrio v svetom Svestvi, da vse potegne k sebi. Zato se obračajo vsi pogledi na njega, zato se klanjajo pred njim vsa srca, zato je oltar žarišče, k šteromi težijo vse črte naših cerkev... Tu se pogovarja duša ž Njim v brezmejnomo zavüpanji, kak oseba z osebov. Tiha radost jo navdaja, ar je pri tistom, ki pravi: Pridite k meni vsi, ki se trüдите i ste obteženi (Mat. 11, 28). Tu ona pozabi na svet i posvetne boje. Istina, viher trosi visoka okna hrama božega, v šterom ona moli, ali v notrašnjost hrama ne pride.... tu je najšla duša svojo domovino, kak vrabec najde svoj dom i golob svoje gnjezdo. „Kak lepa so tvoja prebivališča, Gospod Bog vojsk... Blaženi, ki prebivlejo v Tvojem domi, o Gospod, oni te bodo na veke hvalili“ (Ps. 83, 1. 5). — Tu zacelijo vse rane, dozoriijo vsi veliki sklepi.... i nikdar vernik ne odide od tu..., ne da bi noso v duši hrepenenje za mestom svojega mira, štero hrepenenje ga vsikdar vabi ta, gde je njegov Bog i njegovo največše dobro“ (cf. Hettinger, Apologie).

Hči ednoga protestantskoga pastora (Kordula Peregrina), ki je sledkar najšla pravo vero, a ž njov svojo največšo srečo, zanimivo opisüje hrepenenje pobožne duše po tabernakli. „Šče protestantkinja“, tak piše, „sem v svojoj prvoj mladosti živelä v najboljših svečkih prilikaj, kak si je človek more samo zaželei i senjati; pa li je bila v globini mojega mladoga srca nekša praznota, nekše hrepenenje i glad, ki se je z nikim ne dao pomiriti i zatreti, čiglih sem šče ne razmila, po kom pravzaprav tak vroče hrepenim. Ali, kda sem v svojem šestnajstom leti obprvim stopila v nekšo katoličansko cerkev, kda sem se obrvim približala siji večnoga posveta i občütila skrivnostni dih oltara, mi je naednok postalo jasno, po kom je žejala i gladüvala moja duša s tak vročim hrepenenjom, kak jelen po hladnoj vretini, i ka mi je falilo, čiglih sem plavala v najobilnejšoj zemelskoj

sreči: osebna bližina, telovna navzočnost živoga Boga, od štere protestantje nikaj ne vejo i neščejo znati!“

Ta darovita pesnica je stopila v svojem 25. leti v zavetje katoličanske Cerkve, v njoj je njena bogata pesniška duša najšla vse do dnes najzvišenejše gradivo, pa tudi tolažbo, jakost i sveti mir pred večnim posvetom.

*

Ar ma katoličanec v cerkvi svojega Boga i Odkupitela pod podobov krüha v Olt. svestvi, zato tudi krasi i kinča svoj dragi hram boži. Če je Friderik Veliki povedao poznani izrek: „Kalvinci i reformiranci ravnaio z Bogom kak s svojim slugom, luterani kak s sebi ednakim, katoličani kak s svojim Bogom“ — se more že na prvi pogled v katoličanske i protestanske cerkve priznati, da je v tom izreki dosta istine. Katoličanske cerkve so nasplošno bogatejše, dragocenejše i lepše. Kda se protestantje dičijo z nekšimi krasnimi zgradbami kak s svojimi, kak so cerkve v Ulmi, Bazeli, Berni, Lauzani i dr., pozabijo omenoti, da so katoličani zozidali te prekrasne hrame i to že v „temnom srednjem veki.“ Protestantje sami, kak njim je zasveto čisti evangelij, so v tom tali jako malo napravili. Če najdemo v kakšem ščista protestantskom kraji kakšo vekšo zidino, je sigurno iz katoličanskoga časa: modri i napredni vnüki živijo šče od oküsa svojih očakov. — Istina, v katoličanskih krajaj se oni goreče trüdiyo, da zozidajo lepe gotske cerkve, i okoli njih zelena trata s cvetjom — ja! — ali v ščista protestantskih krajaj, kde se njim ne trbej bojati, da bi jih moralo biti sram pred katoličani, tam so njim cerkve v žalostnom stanji i na mnogih krajaj je tak, kak toži protestant Hengstenberg, „da niti pogana ne bi mogli pelati v nje, da ne bi od srama rdeči postali.“ Pri vsem tom se pa marljivo trüdiyo za gibanje: „Vkrajo od Rima! v Austriji.“

Kak je nasproti toga krasen i predragi katoličanski hram boži! „Kak lepe cerkve zidate vi katoličani tudi v najbole delešnjih gorskih vesnicaj,“ mi pravi ednok nekši protestantski graditeo. Ja! Mi zidamo hišo božo, ar pri nas prebivle Gospod v Svestvi lübavi. To je najglobši i edini vzrok, da katoličanci trošijo velike vsote za dostojne cerkvene zgradbe, zato se nikdar ne pošüši vretina njihovih darov i zato njihova požrtvuvalnost nema mej. Katoličan kinča svojo cerkev kak mlado sneho. Z najlepšim cvetjom krasi oltar; najdragša svila i zlato iz najodaljenejših krajov se sveti na mešnom plašči, a na daritvenom kelihi se blešči drago kamenje, indijski dragulji i morski biseri. — Vse Tebi na diko, božanskih rob v tabernakli!

Kak je na protestantskoj strani nujno moralo razpadnoti vse, ka se tiče cerkve, kak je moralo zavladati siromaštvo i zapuščenost v cerkvaj, ar nega v njih oltarov, a vse to kak neminliva posledica tistih nezaslišanih novotarij, v štere je Luther zablodo, s tem, da je zavrgeo sveti red i mešništvo, — tak je pri katoličanaj ves sijaj njihovih cerkev, krasen obisk bože

službe, tabernakel s svojim skrivnostnim življenjem milosti, oltar i daritev — vse to je pri njih samo bogati izliv onoga duhovništva, ki ga je dao Kristuš svojoj Cerkvi. Zato je škista razumljivo, da katoličanec poštuje vrednost duhovništva i lübi svoje duhovnike.



Srce Jezušovo, povrni i k sebi
potegni grešni svet!

Odkrivam se Srci Jezušovomi.

Sladko Srce Jezušovo
Nekaj ščem ti praviti:
Jaz te lübig. Nosim vročo
želo k Srci tvojemj:
Gda odpreš se grešnom' sveti?
Blodne gda pripelaš k Sebi?
Gda do ti pastirje sveti?
Gda do tvojih milošč žleb?
Gda de tekla z toga žleba
Vretina za mladi rod,
Ki njem menjka lelja bela,
Ki je sühi, kamen' prod?

Gda se začne pokoriti
Proti Tebi zbuntam svet?
Gda pretrgaš strašne niti
Boljševizma, ki si Svet?
Gda de cvela tvoja vera
V vsakoj düši, kak želeš?
Gda de puna tvoja mera
Ki v smilenji jo pleteš?
Gda razpošleš svoje sluges?
Gda, o gda mo smeli it,
Da ti rešimo prevnoge?
Bodi, bodi nam odkrit!

Srčen.

Sv. Terezija Margareta Redi.

(1747—1770).

Iz Arezza je bio glasbenik Gvido, ki je iznajšeo črte za note. Ravno v tistom varaši se je tudi narodila dekla, štere življenje je bilo edna sama pesem ljubézni do Boga. Sv. Terezija Margareta od Presv. Srca Jezušovoga se je rodila 1747 leta od plemenitih starišov. Krstno ime njoj je bilo Ana Marija. Sama je od svoje mladosti eto pravila: „Jezuš sam najbolje zna, ka sam se od mladih nog želela dopadnoti samo Njemi in postati svetnica.“ V devetom leti so jo stariši dali benediktinkam v Firenci na odgojo. Živela je angelsko čisto življenje. Ednok je mislila, da je napravila mali greh in je zato prelokala cele noči, dokeč jo je ne spovednik prepričao, ka je ravno nasprotno istina. Pravijo, da je ednok čula v svojem srci glas, šteri njoj je pravo: „Jaz sam Jezuš Terezije Avilske; ščem, da tudi ti prideš med moje hčeri“ t. j. v karmeličanski red. Tistikrat je nikomi ne povedala toga božega zvanja.

Kda je prišla iz konvikta domo, je živela bole v samoči i nadaljuvala vaje pobožnosti. Bila je z vsemi ljubezniva. V sedemnajstom leti je odkrila starišom svojo željo, da bi rada šla k karmeličankam. Z očom je šla na breg Alverno, gde je sv. Frančišek Asiški prijelo sv. Rane in tu je dobila novo moč, da izvrši svoj namen in da sledi Božemi pozvanji. Naskori na to stopi v karmeličanski samostan v Firenci.

Vsikdar se je natenkoma in verno držala samostanskih pravil in redovnih predpisov. Bila je zbrana, pokorna ino ljubezniva do vseh. Zavolo velkoga mozola na kolenu so jo opererali. Ar je pa pri operaciji zavolo bolečin malo zajavkala, je doktora in vse navzoče redovnice prosila odpuščenje za to.

V bolnišnici je bila najprle za pomočnico, sledkar pa je postala bolničarka. Velka sladkoča za njo je bilo, da je mogla vrejüvati segeštijo, skrbeti za lampico pred tabernaklom in zmetati kor. Kda se je nahajala v gredaj med rožicami, je opazüvala nebo, cvetje, črve, ftičice, je premišlavalala in gledala v vsem tom Božo lepoto in velikost in se je vužigala na lübezen do Boga. Neki den začüti Terezija strašne krče v želodci in naskori po tom vmrjë v cveti mladosti v 22 leti. Pët let je bila v samostani. Kratko življenje! A delo? Ne venča je velko apoštolsko delovanje kak smo to vidili pri drüghih svetnikaj. Pa je itak svetnica!? Ja, svet mogoče ne bi niti mislo na njeno svetost, či Bog sam ne bi to razskrio s tem, da je očüvao njeno telo pred razpadom in ar je na njeno priprošnje včino čüdeže. Pa ka je dalo njenim malim delom tak velko vrednost v Božih očaj? Čisto srce in lübezen do Boga! Tak velka je bila njena lübezen do Boga, da je večkrat bila vznešene v zameknjenje pri rečaj sv. Janoša: „Deus caritas est — Bog je lübezen!“ K blaženim je bila prištela leta 1930, k svetnikom pa 19. marca 1934.

Navuk. Da bodo naša dela zaslužna za nebo, morejo prihajati iz ljubezni do Boga.

Po Kristušovej poti.

Kak moremo dospeti do visokosti božih reči? XIII.

1. Ne toži se, sin moj, ka je greh tak razširjen, i ka je orožje hūdobnih tak strahovito.

2. Nega hūdobije, štera se ne bi dala premagati.

3. Nega nereda, šteri bi bio vekši od reda.

4. Nega laži, štera bi bila močnejša od istine, niti greha, šteri bi bole vlekeo kak jakost.

5. O človek! Zakaj maš vekšo človečo kak božo vero? O krščenik, zakaj maš tak malo vüpanje?

6. Ka je spreobrnolo pogane, če ne ponizna vera krščenikov?

7. Ne se je lahko žrtev zlúbila po siromakaj, ki so me nasledüvali?

8. Ka je napravilo z malih velike, z slabih močne, z nevednih modre, če ne lübezen tistih apoštolov, ki so se malo pred tem ešče skrivali?

9. Ki je prle zatajo moje ime, je se sledkar priznao; ki je pa prle od vseh bole preganjao, je je sledkar glaso.

10. Moje apoštote so vmorili, a narodi so se povrnoli.

11. Sem glaso nasproten navuk, kak ga glasi svet, i robe sam oslobodo.

12. Dozdaj neznane istine sem glaso, i poganski vučitelje so je sprejeli od mojih siromaških vučenikov.

13. Takši navuk sam glaso od jakosti, šteri brzda; takšo čednost, štera se je skrila; takšo znanost, štera se je ponižala; takšo radost, štera se je kazala raj v davanji kak jemanji; i ta šola križa je svet spremenila v šolo požrtvovalnosti i junaštva.

14. Na Kalvarijo sem se podao, i jaz, zavržek lüdi, v najvišišoj nebi kralüjem.

15. Deca so velikani postanola i osramotila krvnike.

16. Veliki so ponizni postali, i so služili svojim hlapcom.

17. Nasilni so krotki postanoli i betežnikom dvorili.

18. Gospodje so robi postanoli za rešitev robov, i so med verigami bole premagali sebe, i so prostejši bili, kak gdašteč prle.

19. Telo je angelske jakosti rodilo, i dūša je premagala pekeo.

20. I ti si še zmerom posveten?! O, tvoje oči šče ne vidijo čisto.

21. Ne zastopiš čüd milošče, ar si ešče ne dühoven človek.

22. Edna jakost več napravi kak jezero grehov i njena moč se povekšava, če jo sprevajajo zatajüvanja.

23. Edna istina več vala kak jezero laži, i njena zmaga je gotova, če združü zapoved z dobrim zgledom.

24. Moč molitve je vekša kak vso prizadevanje modrijanov i tem sigurnej premaga hūdobijo, kem močnej se naslanja na poniznost.

25. Naravni pripomočki ti samo te bodo na hasek, če verješ v moči i uspehi nadnaravnih sreči.

26. Ne boš vido dosta velikih reči i večkrat te strah obide, če se ne povspeš na višišo stubo dühovnoga življenja. Ne-prestano moli, i z poniznim vüpanjem najdeš na pravo pot.

Zlato klasje.

Näše njive so te mesec kak veliko morje, v šterom se valovje giblejo zdaj se zdaj ta. Oči vseh so obrnjene na to valovanje žita, pšenice i ječmena pa se nam srce napuni s prošnjov : Bog nam čuvaj silje, dokeč ne dozori v zlato klásje !

*

Niedna zemelska lepota, niti vse zemelske krasote vküp djane nemrejo doseči lepote, ki krasi düšo v posvečüjooj milosti božoj. Takša düša je spodobna Bogi i Bog sam se radüje nad njenov lepotov rekoč : „O, kak si lepa, prijateljica moja!“ — Pa, kak se na čistom, belom snegi pozna vsaki prašek, tak v toj lepoj düši vsakši, tüdi najmenši greh zatemni njeni sijaj pa njoj odvzeme ono, ka jo je delalo Bogi tak spodobno.

*

Näše pozvanje tü na zemli je Boga nasledüyati, v Bogi živeti, kak Bog žele delati i nikdar meti drügoga cila zvün Boga. — Ki postavi svoj cil na kaj drügoga, nego na Boga samoga, je nesrečen, se boji, zaman žele i se trüdi najti pokoj v zemelskih stvareh.

*

V čem je pravičnost ? V tom, da se vsakšemi da to, ka nje-mi po pravici ide. Zdaj mi pa povej, ka ide grehi drügo kak zametavanje, zaničavanje ?

*

Ogrizavanje bližnjega, kak je to grdo delo ! Vsi smo že trpeli zavolo ogrizavanja, vsi bi si želili, da se ta hüdobija iztrebi do korna, pa vsi ešče nadele ogrizavlemo, ar si ne damo dopovedati, ka či ščemo to doseči, moremo pri sebi začeti. Samo za eden tjeden pazi na sebe i računaj, kolikokrat gučiš od faling drügh, kak pogosto takše guče z dopadanjom poslušáš. Začudo se bo, koliko se te beteg tüdi tebe drži.

*

Gda so šteli sv. Franciška Asiškoga tolažiti, je rad pravo : „Ne ! Celo življenje bom nevtolažlivi, zato, ar je moj Zveličar lüdi tak vroče lübo, lüdje pa tak malo lübijó Njega.“

*

V trpljenji nas Bog podpira s tem, da nam razsvetlüje razum. Na miseo nam pride, ka je v nebi Oča, ki je neskončno dober, ki nam samo dobro žele, ki vsikdar išče kak bi nas osrečo. On je oblübo, ka naše trpljenje poplača z neverjetnim bogastvom. On nam je dao Sina, da nas vodi, Sina, ki nam s

križa pravi: „Ki mene lübi, naj vzeme svoj križ i naj ide za menov.“

*

„Deni v edno šalčico vage trpljenje onoga človeka, ki je vrli, žive goreče i se premagüje, v drugo šalčico pa trpljenje tistoga, ki je mlačen, ki se ne premagüje; vido boš, ka te zadnji jezerokrat več trpi kak prvi.“ (Avila.)

*

Naše oči naj bodo odprte samo na naše falinge, za falinge drugih pa zaprte. Ne bodimo kak skažlivci, štere graja sam Kristuš, rekoč: „Ka pa gledaš smet v oki svojega brata, brvna v svojem oki pa ne vidiš?“ - Skrb za naše falinge nam donaša dosta haska. Vzbüja v nas poniznost i osramočenje, množi v düši strah boži, čuva notrašnjo zbranost i pripravla veliki düšni mir. Neprestano opazüvanje po falingah bližnjega pa rodi krivične sodbe, zametavanje, ogrizavanje, nespametno gorečnost i nemirno düšnovost.

*

Z naših oltarov, na šterih pri sv. meši ponavlja bože Agnjec svojo daritev na križi, teče sedem potokov smilenja po celoj katoličanski Cerkvi. Iz teh potokov, najmre svestv, zajemle sv. Cerkev. Ona je puna božega smilenja, štero pa ne drži skrito, nego je deli vsem, ki jo prosijo.

*

V Mariji je v največšoj meri vse ono, ka jo dela zmožno posrednico med Bogom i nami. Ona je Bogi mila, zavolo svoje svetosti, je močna pri njem zavolo svojega zaslužnja. Ona je puna dobrote do nas. Za Jezušom nas Ona najbolje lübi. Zato nam rada pomaga v düšnih, pa tüdi v telovnih potrebčinah.

R. J.

P. Quadrupani:

Kažlpot za pobožne düše.

III. Molitev.

2. Če v premišlavanji ali v drugoj molitvi sühoto čütiš, se ne vznemirjaj i niti ne misli, ka se Bog srdi na tebe. Da navadno je v dühovnoj sühoči opravljena molitev najbolje zaslužna.

Jako velika zmota je, če vrednost molitve po čütenji, po njej dobleno zaslužnje pa po notrašnoj zadovolnosti merimo. Lehkota i sladkost, štero pri molitvi čütimo, je posebna milošča, štero nam Bog da, je posebno odlikovanje, šteroga smo deležni i štero nam zapovedava zahvalnosti, to je pa ne zaslužnje, nego nova düžnost. Zato nas opomina pisec Hoje za Kristušom: „Gda ti Bog da düševno tolažbo, sprejmi to z zahvalnostjov; nego znaj, da je to boži dar, ne pa tvoje zaslužnje. Zato se pa ne zvisi i se prek mere ne radüj, niti se slepo ne prevzemi i rajši se ponižüj za dobleno milost, i bodi previdnejši i bojazlivejši v tvojih djanjih; ar ta vüra mine i te dobi noč skušavanja. Pa čeravno mine tolažba, ne zdvoji; nego z poniznov potrplijostjov čakaj na novi nebeski obisk; ar je Bog zadosta mogočen,

ka ti znova da vekšo tolažbo. To vsaki zna, ki hodi po božoj poti; kajti veliki svetniki i stari proroki so mnogokrat poskušili te vrste spremembe."

„Človek hitro verje, ka niti ne moli več, gda mineva veselje v molitvi. Ka spoznamo zmoto toga, naj nam pride na pamet, ka je popolna molitev i lübezen do Boga ednoisto. Molitev je zato ne čütenje, ki dobro dene, niti vpliv razdražene domišljije, niti na zadnje ne svetlöst razuma, šteri v Bogi naletci odkriva zvišene istine, je niti ne tista gotova tolažba, štera izvira iz düševnoga gledanje Boga. To vse so zvünešnje reči, brez šterih lübezen tem čistejša ostane, ar brez teh božih darov jedinö i neposredno se Boga drži" (Fenelon: krščanske misli 7).

Dühovna sühoča se nam jako ne vidi, a tem bole se dopadne Bogi, ar jo iz lübezni do njega trpimo. V takših prilikaj naj nam pride na pamet tista molitev, štero je Jezuš v svojoj smrtnoj borbi opravlaö.



Novomešnik: Prša Martin, Silvester,
franciškan.

Rojen 1. 1908. nov. 2. na G. Bistrici. Novo sv. mešo
prikaže Vsegamogočnomi junija 21. na Srca
Jezušovoga nedelo v Črensovcih.

Sv. Francišek Saleški eta piše (Pisma 4, 25): „Samo lastna lübezen i precenitev samoga sebe je tisto, ka nas moti. Kak preneha v naših molitvaj tista nežna genjenost srca, tisto sladko, dobro spadajoče čürenje, ali v pre-mišlavanjaj notrašnja tolažba, žalost nas obide. Če v opravljanj dobroga naletimo na kakšo teškočo, če pred izvršitev naših dobrih namenov pride kakši zadržek, z cele moči smo na tom, naj ga odstranimo i odpravimo. Zakaj vse to? Ar preveč lübiamo sebe, svojo tolažbo, svoje veselje, svojo počasnost. Radi bi bili, ka bi med molitvami dihali pomaranžni dihek; ja-kostni bi radi bili, a samo zato, naj same sladkosti vživamo; na Jezüša niti ne poglednemo, ki je na zemli ležeč krvavi znoj točo, ar se je v nje-govoj düši strašen boj bio med nižjimi düševnimi močmi i višjim naka-nenjom.“

Fenelon pripomni (Krščanske misli 7): „Nega strahovitnejše pokore, kak stan, gda naša vera brez vse čütné podpore sama stoji. Z toga sklepam, ka je za pokoro največ vredna, ar je takrekoč križano zadoščenje, štero je zednim tüdi rešeno vsake vkanlivosti.“

Nove sv. meše bodo v obilnom številu letos v Slov. krajini. Prva bo te mesec 21. v Črensovcih, ki jo bo služo č. g. Prša Silvester, iz reda sv. Frančiška. Od julija 12. naprej, pa esče osem novih svetih meš, Prosimo dobroga Pastira, naj napuni z svojov gorečnostjov naše novomešnike, da bodo k večnoj sreči vodili njim zavüpane ovčice.

Večne oblübe položijo te mesec naše mladenke, častite sestre Magdalenke, v Studencah pri Poljčanah, v Italiji pa meseca augusta hčeri Marije Pomočnice, ali Salezijanke. Molimo za dobre düše, da ostanejo verne nebeskomi zaročniki, Jezuš i da s svojimi molitvami pomagajo našoj mladni do čuvanja svete čistosti.

Svetek Marije Pomočnice v Soboti je letos bio jako slovesen. Slavnostno predgo so držali i velikansko procesijo so vodili prevz. knezoškof i ap. administrator, dr. Tomažič Ivan Jožef. Pri toj priliki so Prezvišeni sprejeli v dijaško Marijino Kongregacijo 15 dijakov i 25 dijakinj, za kandidate pa 60 oseb obojega spola. Naj Marije Pomočnice blagoslov počiva nad našov mladinov.

Za misijanara na Japanskom Č. g. Antolin Augustina so darüvali v Din. sledeči: iz Beltinec: N. N. 1, Škafar Štefan 5, Glavač — Prša Marija 5, Rous Janoš 5, Krenosa Kata 10, Fridrich Joško 5, Ošterc Peter 10, Smej Štefan 2, Smej Marija 2, Klepec Vinko 3, Klepec Ješko 10, Rešek 2, N. N. 3, Balažič Jožef 6, Horvat Andrej 10, Filip Marija 10, Dečko Fran 2, Šprager Ferdo 10, Knaus Agata 3, N. N. 3, Baša Orša 1, Smej Vanek 1, Gal Ana 2, Berendijaš Martin 2, Naubaer Kata 2, Skafar Jožef, kmet, 2, Bakan Janči 10, Zorko Marija 5; iz Bratonec: Škafar Ivan, sem. dühovnik 10, Legen Franca 1; iz Dokležovja: Kavaž Balaž 10. — Za te peneze i za še doblene se küpijo knjige, štere prosi g. misijonar. — Marija Pomočnica povrni vsem obilno!

Mariji v zahvalo.

Hvalen Jezuš i Marija! Predragi mi dühovni oča, kak vas ljubim i vas iz srca prav lepo pozdravljam i vam želem na tom sveti zdravje i da bi še dugo živeli i nam svoje dobrote delili, na drugom sveti pa da bi se v nebesaj veselili. Veseli me prošnja Višjega pastira, ki me je tak genola, da sem s suznatnimi očni prebrao te listek, da oni želejo, da bi vsaka hiša mela Mar. List. Oh, daj dragi Bog! Ve je ne predragi i je vsakomi na korist. Marija je naša lüba Mati i što Marijo časti, on pogüben ne bo. Jaz vam moram samo malo pisati od Marijinih dobrot. Marija mi je pomagala v svetoj bojni v Karpatah na fronti. Sem v strašnih nevolaj kričo na glas: Jezuš i Marija, sv. Jožef pomagajte mi. Tak sam kričao celo noč. Gda sem postao jako slab i trüden, sem malo zaspao i v senjah sem postao v ednom mestu v trnji i se prevlečem vün na zeleno trato, a tam sem vido Marijo, ki je v rokah držala sv. rožni venec i mi veli, nikaj se ne boj, srečno prideš domo. A jaz pa okoli Marije kričim, zdrava Marija, milosti puna! Kak jo trikrat tak pozdravim, se prebüdum i sem bio pomirjeni i za istino sem srečno prišo vü z šturma, samo zajeti sem bio. A po treh letaj sem iz Sibirije pobegno i srečno prišeo domo. Potom pa sem morao nazaj oditi v Francijo se vojüvat. A preteklo je pet let, da sem se mučio, a sam nikaj ne bio ranjen, nego, hvala Bögi zdrav sam prišeo na svoj dom.

Zato pa vam pišem v zahvalo od Marije prijetih dobrot, da sem vaš večni naročnik do svoje smrti, a po mojoj smrti pa mam svojo lübo deco i sina. On tüdi bode vesel prevzeo mojo prošnjo: „Sinko moj, bodi Marijin častilec.“ Brez bože vole si nemreš nikaj pomoči. Bom se pa tüdi trüdio i molo i proso, da bi drugi vidli, ki še denes nevidijo i nečütijo Marijinih dobrot i jo častili pa bili naročniki Mar. Lista. Jaz sem že dobio ednoga novoga naročnika.

Želem vam dühovni oča i vsem, ki se trüdiyo za dober tisk, ki nas razveselite s svojim lepimi Novinami i Marijinim Listom, od dobre Matere Marije vse dobro! Pa vas prosim, molite za me i za nas vse grešnike.

KAROL SEDMAK, Banfi — pošta Štrigöva.

Vganke.

Rešitev vganke 4. snopiča se glasi: I. Naše telo po goristanenji bo, če bomo zveličani, nemrtelno i odičeno, vekomaj veselo. II. Telo pogubljenih bo po goristanenji nemrtelno i grdo, vekomaj v trpljenji.

III.

Marija je spevala:
Alleluja,
Jezuša k seb stisnola,
Alleluja:
Moj Jezuš ne merje,
Ne — vekomaj žive,
Alleluja, Alleluja!

Nepopolno so rešili: Kustec Martin, Mostje 74 i Sukič Ana, D. Slaveči 92. Naj ta tak čistiva v mladosti, ka ta ednok vredniva v odičenom, nemrtelnim telom vstanoti, njima po njujom g. kateheti pošle stric obečamo čislo. Vüpa se pa, ka prvo za njega zmolita i ka drugoč popolnoma rešita vganke. Potem je še rešo nepopolno: Litrop Štefan, Renkovci, ki si naj pride po čislo.

Rešitev vganke 5. snopiča se glasi:

I. Kakši sad prinese dūši gosto sv. obhajila ali prečiščavanje? Dūšo olepša z povekšanov miloščov posvečujočov i jo a) okrepi, da smrtno ne greši pa b) jo den za dnevom vodi naprej v lūbezni do Boga i bližnjega, to je v popolnosti. — II. Gda prinese te sad? Te sad prinese, če se prečiščavamo ne samo brez smrtnih grehov, nego mamō vōlo tūdi malih grehov se ogibati i Jezuša zāvūpno prosimo, naj nas spopolni. — III. Gda sme deca pristopiti k sv. prečiščavanji? Deca se sme pristopiti k sv. prečiščavanji, gda že zna šest glavnih pravic kat. vere i pozna olt. Svestvo, to je zna ločiti sv. hoštijo od navadnoga krūha i je v milosti posvečujočoj.

Vse tri vganke je najlepše rešo Trajbarič Štefan, Filovci hš. 4. Njegova rešitev se glasi etak:

Predragi gospod! Sklenō sam, da Vam bom pri prvoy priloznosti pisao i se Vam zahvalo za vse dobrote, ki je skažūjete nam Slovenom v Marijinim Listom ino Ogračekom. Zednim Vam pošilam rešitev vganke:

I. Kakši sad prinese gosto sv. obhajilo? Sv. obhajilo nam zbrīše vse male grehe, varje nas smrtnih i nam zagotavle, ka mo veselo gori stanoli i z Kristušom v nebesaj kraljūvali. II. Kda prinese te sad? Sv. obhajilo nam prinese te sad te, kda je vrednō prejmemo, to je, kda se lepo pripravimo i smo brez smrtnega greha. III. Kda sme deca pristopiti k sv. obhajili? Deca sme pristopiti k sv. obhajili v primernoy starosti, kda se že zaveda, ka pri sv. obhajili pride k njemi sam g. Jezuš Kristuš. Še enkrat se Vam prīsrčno zahvalijem za vse dobrote ino Vam želem obilno milosti od Marije Pomōčnice pri Vašem deli za prekmurski narod. Vas prīsrčno pozdravla Vaš

ŠTEFAN TRAJBARIČ, Filovci št. 4 — p. Bogojina.

Lepo so rešili vse tri vganke. Hozjan Jožef, D. Bistrica, Pavlinjek Alojz, Sodišinci 39, Griec Viljem, Rakičan, ki nam prvokrat piše i nam odkriva svoje veselje nad Marijinim Listom, posebno ga pa zanimajo misijonarska poročila naših ali od naših misijonarov; Litrop Štefan, Renkovci 82. Zadovolivo, a ne popolno sta rešila; Kolman Brigita, vučenka 3. razreda, Trdkova, hš. 68. Pryo pismo nam pošila, šteromi smo se jako razveselili, ar je prišeo z nedužnoga srca tisti lepi pozdrav, šteroga nam je poslala. O da bi Jezušek nikdar ne zapūsto toga nedužnoga srca! Jerebic Jožef, Beltinci, hš. 161. Obečani pisenski papir dobijo po meri, kak so vganke rešili: najbolšega, dobroga i zadovolivoga po pošti iz sobočkoga sreza, iz lendayskoga pa na uredništvu Marijinoga Lista, naj pridejo samo po njega.

Nove vganke.

I. Zakaj se veseli narod novim svetim mešam?

II. Kakšo oblast dobi novomešnik pri posvečivanji?

III. Gda sme novomešnik dobleno oblast izvršavati.

Ki vse tri vganke pravilno reši do konca junija, dobi za nagrado lepo knjigo od Vatomika.